

Disertační práce je věnována československo-italským vztahům v letech 1922-1929. Poměr mezi Prahou a Římem se po nástupu fašismu k moci zásadně nezměnil. Obě země už před tím jen obtížně navazovaly spolupráci. V roce 1924 uzavřely smlouvu o vzájemném přátelství, která je zavazovala ke společné politice ve vztahu k Rakousku a Maďarsku. Tento dokument se ale nikdy neuplatnil v praxi. Zájmy obou zemí ve střední a jihovýchodní Evropě se od sebe lišily. Praha i Řím usilovaly o vlastní dominanci v tomto regionu a s plnoprávnou účastí druhého z partnerů v nejrůznějších hospodářských a politických projektech nepočítaly. Spory nabyly na síle od roku 1926, kdy se italská politika začíná stále víc obracet na cestu revizionismu. Československé plány na posílení statusu byly do značné míry reakcí na tuto italskou politiku. Ve vztazích obou zemí hrála zásadní roli rozdílnost politických zájmů. Svůj význam ale měli i ideologické spory. Praha požádala o prodloužení vzájemné smlouvy, což ale Italové odmítli. Vypršení smlouvy v roce 1929 bylo zcela logickým důsledkem toho, že vztahy mezi Československem a Itálií měly k přátelství velmi daleko.

Disertace je založena na studiu československých, italských a rakouských archivů, vydaných pramenů a relevantní literatury.